

РЕШЕНИЕ

№ 30752

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 22.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **3490** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс, вр. чл. 46, ал. 1, вр. с чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Образувано е по жалба на Ф. Д., [дата на раждане] в Република Турция, турски гражданин, срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ – 83 – 05.03.2026 г. издадена от Началник Гранично полицейско управление – В., с която по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на ПАМ „Връщане“ на чужденеца В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и в нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Твърди се, че фактическите основания изложени в заповедта не кореспондират с посочените в нея правни основания, както и нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Иска се отмяна на заповедта и се претендират се разноски. В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Не се представлява. Ответникът - Началник Гранично полицейско управление – В., не се явява. Представява се от гл. юрк. К. – С., която заявява, че оспорва жалбата. Счита, че не са налице сочените от жалбоподателя отменителни основания и моли съда да отхвърли жалбата. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Представени са и писмени бележки, в които се излагат доводи за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорения акт. Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Установява се, че със Заповед рег. № 5401 ПАМ – 83 – 05.03.2026 г., издадена от Началник на

Гранично полицейско управление – В., по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на ПАМ „Връщане“ на чужденеца. Като право основание в оспорената заповед са посочени разпоредбите на чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕО) № 1861/2018 г. и на основание Заповед № 4066з-101/15.01.2026 г. на директор на РДГП Р.. Заповедта препраща и към мотивите изложени в Предложение рег. № 5401р – 3788 – 05.03.2026 г. на полицейски инспектор при ГПУ В..

По делото е приобщено Предложение рег. № 5401р – 3788 – 05.03.2026 г. на полицейски инспектор при ГПУ В., в което е посочено, че на 03.03.2026 г., около 23:50 ч. на граничен преход В. – К., в зоната на отговорност на РГО, от излъчен съвместен екип на служители от ГПУ В. и служители на РГО в посока Република България за Румъния е извършена проверка на товарен камион „MAN“, TR рег. № 26AGH887/26АНР954, управляван от турския гражданин S. E., [дата на раждане], паспорт № U38920007. На дясната седалка като пътник пътува лице без документи за самоличност. По данни на лицето това е Ф. Д. (F. D.), [дата на раждане], турски гражданин. Автомобилът превозва групажна стока от Турция за Полша.

При извършена справка в АИС – ГК е установено, че водачът и автомобилът имат регистрирано влизане в Република България на 03.03.2026 г. в 02:24 ч. през ГКПП Капитан А..

Извършена е справка в АИС „ИД“ и е установено, че няма данни за лицата. Чуждите граждани са задържани със ЗЗ № 68 и 69 от 15:00 ч. на 04.03.2026 г.

Случаят е докладван на дежурен разследващ полицай при ГПУ В. и са образувани ДП № 41 / 04.03.2026 г. по чл. 281 от НК и ДП № 42 / 04.03.2026 г. по чл. 279 от НК по описа на ГПУ – В..

В заповедта е посочено, че жалбоподателят Ф. Д. (F. D.), [дата на раждане], гражданин на Турция, без документи за самоличност, без адресна регистрация в Република България, идентифициран по снимка на турска лична карта с № A31K00760, валидна до 30.05.2031 г., не е могъл да удостовери влизането си в Република България по установения от закона ред.

При тези факти полицейски инспектор в МГПГ при ГПУ В. – инспектор С. е предложил на административния орган да издаде Заповед за „Връщане да страната на произход – Турция“ и Заповед с диспозитивна част „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години.

При тези обстоятелства е издадена оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 5401 ПАМ – 83 – 05.03.2026 г. издадена от Началник Гранично полицейско управление – В., с която по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на ПАМ „Връщане“ на чужденеца.

Заповедта е връчена на Ф. Д. на дата 05.03.2026 г. в 14:10 ч. При връчването е осъществен превод от страна на С. И. Д., адрес: [населено място], област В.. Преводачът е запознал жалбоподателя със съдържанието на заповедта.

По делото са представени доказателства, че лицето Ф. Д. е съпроводено до Република Турция за обратно приемане на незаконно пребиваващ. Приложена е Заповед за съпровождане на лице № 3282з – 2408/23.04.2026 г. на заместник – директор на ГДГП, протокол, от който се установява, че Ф. Д. на дата 23.04.2026 г. е предаден на служител и докладна записка, от която е видно, че лицето е съпроводено до турската граница на ГКПП „Капитан А.“.

При така установената фактическа обстановка и след извършена проверка по реда на чл. 168, във вр. с чл. 146 от АПК, съдът извежда следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок от лице с правен интерес, адресат на

оспорения отказ, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Относно компетентността на издателя на акта: С обжалваната заповед е приложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. По делото е приложена Заповед № 4066з – 101 от 15.01.2026 г. на директора на РДГП Р., с която са оправомощени длъжностни лица от РДГП Р. да налагат ПАМ по ЗЧРБ. В т. 2 от заповедта е посочен комисар С. Л. – Началник на ГПУ – В., който е издал процесната заповед, поради което настоящият съдебен състав приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган.

Заповедта е издадена при спазване на изискванията на чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания. Мотиви към заповедта се съдържат в Предложение Рег. № 5401р – 3788 – 05.03.2026 г. на полицейски инспектор при ГПУ В.. Съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. мотивите на оспорения акт могат да се считат допълнени с позоваване на документ, издаден преди него, единствено с изложените в този документ фактически обстоятелства. В случая предложението е цитирано в заповедта и е неразделна част от оспорената заповед.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до засягане правото на защита в производството на жалбоподателя или до неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят е бил уведомен за съдържанието на заповедта. По данни на лицето това е Ф. Д. (F. D.), [дата на раждане] , турски гражданин. Не се спори, че същият е пътувал на дясната седалка като пътник без документи за самоличност.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон Съгласно чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ една от принудителните административни мерки, които се прилагат спрямо чужденците по този закон, е "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз". Според нормата на чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ принудителната административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, се налага когато по отношение на чужденеца са налице някои от основанията на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Принудителната административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, по смисъла на чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ подлежи на обжалване при условията и по реда на АПК, съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

В процесната заповед като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ - има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателя Ф. Д. е гражданин на Турция, който е влязъл на територия на Република България

без документи за самоличност, без адресна регистрация в България. Същият е идентифициран по снимка на турска лична карта с № А31К00760, валидна до 30.05.2031 г. и не може да удостовери влизане в страната по законоустановения ред. Жалбоподателят е задържан на граничен преход В.-К. в посока Румъния.

В случая безспорно е установено незаконно влизане на територията на Република България, като целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към друга европейска държава, което се доказва безспорно от факта, че същият е хванат в граничната зона при опит от Република България да премине в Република Румъния, без да има регистрирано влизане, поради което съдът приема, че е налице хипотезата на чл. 42з, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

В тази връзка неоснователни са твърденията изложени в жалбата за неправилно приложение на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ – „има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави“. В случая, както бе посочено по-горе, оспорената заповед е издаден на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, като никъде в акта не е посочено основаниято по чл.10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Действително на лицето е образуваното досъдебно производство, което е по чл. 279, ал. 1 от НК (ДП № 42/04.03.2026 г.), а именно - който влезе или излезе през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта, се наказва с лишаване от свобода от три до шест години и с глоба от хиляда до пет хиляди лева, но не това е послужило като основание за прилагане на процесната ПАМ. Ето защо изложените в този смисъл доводи са напълно неоснователни и неотнормирани по настоящия спор.

Неоснователно е и твърдението, че проценсата заповед е издадена в нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, съгласно която при налагане на ПАМ компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Видно от приобщеното по делото Предложение рег. № 5401р – 3788 – 05.03.2026 г. на полицейски инспектор при ГПУ В., на задържаните лица е извършена справка в АИС ГК и АИС „Издирвателна дейност“, като единствено по отношение водача на автомобила има регистрирано влизане. По отношение на жалбоподателя не са установени никакви данни за влизане в страната. Също така следва да се посочи, че по делото не са изложени такива обстоятелства, нито са представени доказателства в тази насока от жалбоподателя. Нещо повече, в случая за жалбоподателя няма никакви данни за регистрирано влизане на територията на Република България, поради което няма как да са налице посочените в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ обстоятелства.

С оглед изчерпателност трябва да се посочи, че по силата на §13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки трябва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване трябва да е изпълнено и съобразно чл. 6, ал. 2 и ал. 4 АПК. Според §14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО трябва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане трябва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от

значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Има и изключение от това правило, а именно ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за общественения ред, обществената или националната сигурност, като настоящия случай не попадат в изключението, тъй като оспорената ПАМ не е наложена за повече от 5 години.

Доколкото в процесната заповед е направено позоваване на Предложение Рег. № 5401p – 3788 – 05.03.2026 г. на полицейски инспектор при ГПУ В., съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО. Безспорно е от фактическа страна, че турският гражданин е влязъл на територията на Република България без да е налице регистрирано влизане в страната и е направил опит да напусне страната в посока Република Румъния. Установеното не само съответства на основанията за налагане на ПАМ по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, но е пряко насочено срещу режима на влизане, пребиваване и излизане на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед срок от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона, поради което подадената жалба следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид изхода на спора в полза на жалбоподателя не следва да се присъждат. В полза на ответната страна също не следва да се присъждат сторени по делото разноски, тъй като такива не са претендирани.

Воден от горното, Административен съд София - град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Д., [дата на раждане] в Република Турция, турски гражданин, срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ–83 от 05.03.2026 г. издадена от Началник Гранично полицейско управление – В., с която по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години“. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Преписи от решението да се връчат на страните по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: